

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové v právní věci žalobce: **J. M.**, nar. X, bytem P. 10, K. 973/28, zastoupen Mgr. Marií Látovou, advokátkou se sídlem Říčany u Prahy, Kamlerova 795 proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu**, Praha 1, Štěpánská 28 o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.8.2008, čj: 13269/08-1300-106187

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26.8.2008 čj: 13269/08-1300-106187, kterým byl změněn dodatečný platební výměr na daň z přidané hodnoty čj: 23674/04/010914/6077 ze dne 29.1.2004 vydaný Finančním úřadem pro Prahu 10 tak, že za zdaňovací období IV.čtvrtletí 2000 byly změněny údaje uváděné v řádcích 14, 18, 15, 19, 20, 35, 36, 37, 38, 51 a 52 a daňová povinnost pak

byla změněna z částky 69.998,-Kč na částku 84.250,-Kč s tím, že v ostatních částech byl dodatečný platební výměr nezměněn.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že daňové řízení bylo postiženo takovými procesními vadami, že bylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces.

Žalobce namítl, že správce daně v průběhu daňové kontroly nikdy žalobci nesdělil, že má jakékoli pochybnosti o jím předložených daňových dokladech nebo o údajích v nich uvedených a vůbec mu tak neumožnil v řízení předkládat důkazní prostředky k odstranění takových pochybností, byť mu tuto povinnost výslovně ukládá ustanovení § 43 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 337/1992 Sb.). Žalovaný se řádně nevypořádal s námitkami v odvolání proti postupu správce daně při daňové kontrole. Správcem daně nebyla žalobci v průběhu daňové kontroly doručena žádná výzva, v níž by byl vyzván, aby se vyjádřil k souvislostem s předmětnými fakturami, ať již k průběhu spolupráce či k rozsahu a termínu prováděných prací. Skutečnost, že jednatele společností PEFA a EWE spolupráci se žalobcem popřeli, se žalobce dozvěděl až ze zprávy o daňové kontrole, která mu byla předložena dne 26.11.2003. Zpráva o daňové kontrole nebyla se žalobcem řádně projednána, nebyla mu dána možnost se k této zprávě vyjádřit a nebyl poučen o možnosti vznést námitky. Žalobce vyslovil nesouhlas s názorem žalovaného, že výzva k odstranění pochybností podle § 43 zákona č. 337/1992 Sb. se v průběhu daňové kontroly nepoužívá. V této souvislosti poukázal žalobce i na ustanovení § 50 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb.

Žalobce dále namítl, že jeho procesní práva byla poškozena i postupem žalovaného v odvolacím řízení. Zasláním výzvy k prokázání přijetí předmětných zdanitelných plnění žalobci žalovaný správní orgán daňové řízení nedoplňoval, jak mu umožňuje ustanovení § 50 odst. 3 a 4 zákona č. 337/1992 Sb., nýbrž nahrazoval, což vedlo k porušení zásady dvouinstančnosti řízení.

Dle žalobce žalovaný vedl dokazování a hodnotil jednotlivé důkazy tak, aby nalezl důvody pro potvrzení rozhodnutí správce daně, nikoliv tak aby byl zjištěn skutkový stav co nejúplněji. Žalobce vyslovil nesouhlas s hodnocením důkazů, jak toto bylo provedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Poukázal na důkazní povinnost žalovaného vyplývající z ustanovení § 31 odst. 8 písm. c) zákona č. 337/1992 Sb. Zdůraznil, že již v odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru podrobně popsal průběh spolupráce s oběma společnostmi a k výzvě žalovaného svá tvrzení doplnil ve svém čestném prohlášení sepsaném ve formě notářského zápisu. Z těchto tvrzení dle žalobce jednoznačně vyplývá, jaký byl předmět a rozsah zdanitelného plnění i jaké bylo datum uskutečnění zdanitelného plnění. Na faktuře je předmět zdanitelného plnění přesně definován a poměrně přesně je definován i jeho rozsah. Je zde výslovně uvedeno, že je vystavena „za provedené práce na akci Topný kanál Příbram“. Svá tvrzení pak žalobce dokládal dalšími důkazními prostředky a to čestnými prohlášeními pana H., R., Ing. J. paní S., smlouvami o dílo uzavřenými na předmětné akce s dodavateli těchto staveb, spisem Policie České republiky, Okresního ředitelství Příbram, zejména protokoly o výsledku svědků, posudkem z oboru grafologie, usnesením Okresního státního zastupitelství Příbram č.j. 1 ZT 606/2003-130 a fakturami a podkladními doklady vystavenými společností PEFA. Žalovaný pak sám zajistil k důkazu i rozsudek Okresního soudu v Příbrami sp.zn. 1T 106/2003 a stavební deníky vedené společností PPS SYSTÉM s.r.o. k předmětným stavbám. K hodnocení výpovědí svědků obsažených ve spise Policie ČR ve vztahu k čestným prohlášením, která předložil žalobce, žalobce namítl, že žalovaný hodnotil výpovědi svědků obsažené ve spise Policie ČR účelově a že měl za účelem

odstranění rozporů s čestnými prohlášeními předloženými žalobcem provést výsledky těchto osob. Dle žalobce není pravdivé tvrzení žalovaného, že provedení výsledku těchto svědků žalobce nenavrhnul. Učinil tak jednak v odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2000 a dále i v rámci žaloby a řízení u soudu, které se vztahovalo k předcházejícímu rozhodnutí ve věci daně z přidané hodnoty za IV. čtvrtletí 2000. Dle názoru žalobce není správný názor žalovaného, že těmito návrhy učiněnými v jiných řízeních není v tomto konkrétním řízení vázán. Ohledně faktury a pokladního dokladu vystaveného společností PEFA žalobce poukázal na to, že nebyl vyslechnut Ing.V., ačkoliv má vztah i k uskutečnění zdanitelného plnění společností PEFA. Dle žalobce nemůže být správním orgánem označen za nedůvěryhodnou osobu ještě před tím, než byl proveden důkaz jeho výpovědi. Žalobce rovněž vyslovil nesouhlas s názorem žalovaného, že není vázán usnesením Okresního státního zástupce v Příbrami č.j. 1ZT 606/2003-130. K obstaraným stavebním deníkům pak žalobce uvedl, že údaje v nich zapsané přesně dokládají, že veškeré výkopové práce byly prováděny pouze žalobcem a pracovníky společností, které dala najal jako subdodavatele. Je tedy zřejmé, že pokud jde o rozsah prací prováděných těmito společnostmi, jedná se o veškeré výkopové práce, které nevykonával sám žalobce. Tyto deníky dokládají přesně datum uskutečnění zdanitelného plnění tak, jak bylo tvrzeno žalobcem. K názoru žalovaného, že předmětná faktura neobsahuje náležitosti požadované zákonem, pak žalobce uvedl, že žalovaný směřuje povinné náležitosti daňového dokladu podle § 19 odst. 2 zákona o dani z přidané hodnoty a povinnost prokazovat faktické přijetí zdanitelného plnění. Pokud jde o daňový doklad, potom v něm řádně uvedené povinné údaje jsou považovány za správné, nevyvrátí-li je správce daně. Zatímco k prokázání faktického přijetí zdanitelného plnění je povinen daňový subjekt. K hodnotě provedených prací k žalobce uvedl, že za jejich provedení mu byly placeny odběrateli takové ceny, které mu umožňovaly práce provádět tak, že zaplatil subdodavatele a měl možnost realizovat nepříliš vysoký zisk. Ceny placené subdodavatelům byly naprosto běžné v daném oboru. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak dodatečný platební výměr vydaný Finančním úřadem pro Prahu 10 dne 29.1.2004, a aby žalovanému uložil povinnost žalobci zaplatit náhradu nákladů řízení.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Poukázal na řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo včetně rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29.5.2008 č.j. 6 Ca 140/2006-74. Při vydání napadeného rozhodnutí bylo přihlédnuto i k rozsudku Okresního soudu Praha západ č.j. 2 T 126/2005-231 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Praze č.j. 13 To 151/2006-258, ze kterých vyplývá, že společnost EWE pro žalobce práce uvedené na dokladu č. G 1603408 provedla, ale daň z přidané hodnoty nepřiznala a neodvedla. Proto žalovaný vyhověl odvolání v části, která se vztahovala k nároku na odpočet daně na základě dokladu vystaveného společností EWE. Opakování svědecké výpovědi jednatele této společnosti pak žalovaný posoudil jako bezpředmětné, neboť jeho výpověď byla prováděna pouze ve věci plnění uskutečněného společností EWE. Jako nedůvodné bylo shledáno odvolání, pokud se týkalo uplatnění nároku na odpočet daně na základě dokladu č. 00/11/389, který byl vystaven společností PEFA-K-interiér spol. s r.o. (dále jen PEFA). Jednalo se o práce na akci „Topný kanál Příbram“ podle dokladu vystaveného dne 21.11.2000, na kterém datum uskutečnění zdanitelného plnění není uvedeno. Žalovaný popsal průběh řízení a k námitkám žalobce obsaženým v žalobě uvedl, že tyto nejsou důvodné. K námitce týkající se nemožnosti předkládání důkazních prostředků v průběhu daňové kontroly žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. O chystané svědecké výpovědi jednatele společnosti PEFA Jaromíra Dostála v Psychiatrické léčebně Želivý byl žalobce informován. Správce daně sice žalobce vyzval ke splnění důkazní povinnosti v průběhu daňové kontroly, ale vzhledem k obsahu této výzvy nelze prokázat, že

se výzva týkala i dokladu vystaveného společností PEFA. Žalovaný tuto vadu napravil tím, že v odvolacím řízení vydal výzvu ze dne 6.12.2005 čj: FŘ-14405/13/05, kterou žalobce vyzval k prokázání faktického přijetí plnění od společnosti PEFA jakýmkoliv důkazními prostředky. Žalovaný odmítl názor žalobce, že vydáním této výzvy porušil zásadu dvouinstančnosti daňového řízení. Správce daně před vydáním platebního výměru řádně zahájil daňovou kontrolu a tuto ukončil řádným projednáním kontrolní zprávy. Výzvou v odvolacím řízení nebyla pouze odstraňována vada řízení vedeného v prvním stupni, ale bylo ji také doplňováno daňové řízení v reakci na obsah odvolání. Žalovaný dále vyslovil nesouhlas s tvrzením žalobce, že důkazní prostředky posuzoval nesprávně a účelově. Z kontrolní zprávy vyplývá, že žalobce předložil pouze fakturu a pokladní doklad a správce daně jako důkazní prostředek dále hodnotil odpověď na dožádání od Finančního úřadu v Táboře z níž vyplynulo, že společnost PEFA je nekontaktní a že v předmětném zdaňovacím období v daňovém přiznání žádná uskutečněná zdanitelná plnění nevykázala. Jako důkazní prostředek hodnotil také svědeckou výpověď jednatele společnosti PEFA Jaromíra Dostála. O tomto jednání byl žalobce informován. Ani případné seznámení s obsahem výpovědi až při projednání kontrolní zprávy však nelze považovat za porušení povinností správce daně, neboť projednání kontrolní zprávy je součástí daňové kontroly. Správce daně tak svou povinnost seznámit žalobce s důkazním prostředkem a dát mu možnost se k němu vyjádřit, splnil. K námitce žalobce, že zpráva o daňové kontrole s ním nebyla řádně projednána, žalovaný uvedl, že ve zprávě o daňové kontrole podepsané žalobcem dne 26.11.2003 se uvádí, že podnikatel potvrzuje, že byl seznámen se zprávou o výsledku kontroly, která mu byla v jednom vyhotovení předána a s jejím obsahem souhlasí. Bylo na žalobci, aby uplatnil svá práva, která se vztahují k provádění daňové kontroly. Zpráva o daňové kontrole není rozhodnutím, a proto nemusí obsahovat poučení. Žalobce nevyužil práva vyjádřit se k obsahu zprávy o kontrole ani dodatečně, přestože dodatečný platební výměr byl vydán až dne 29.1.2004. Pokud se týká výzvy dle § 43 zákona č. 337/1992 Sb., žalovaný již uvedl, že správce daně měl žalobce prokazatelným způsobem seznámit se svými pochybnostmi a vyzvat ho k jejich odstranění. Úvahy o tom, na jaké ustanovení zákona o správě daní mělo být odkazováno ve výzvě, která nebyla vydána, považuje žalovaný za bezpředmětné. Uvedené pochybení správce daně bylo napraveno v odvolacím řízení vydáním výzvy ze dne 6.12.2005.

K námitkám vztahujícím se k hodnocení důkazů žalovaný uvedl, že se nezabýval posuzováním věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti žalobcova účetnictví. Tvrzení žalobce dokládané záúčtovaným dokladem byla zpochybněna a žalobce neprokázal, že se sporný účetní případ udál tak, jak je o něm účtováno. Na předmětném dokladu není přesně definován předmět a rozsah zdanitelného plnění, z formulace „za provedené práce na akci Topný kanál Příbram“ není zřejmé, o jaké konkrétní práce se mělo jednat a v jakém rozsahu. Údaj o počtu odpracovaných hodin, o počtu pracovníků, či nějaké jiné vyjádření objemu prací na dokladu zcela chybí. Žalovaný odmítl tvrzení žalobce, že z výpovědí zaznamenaných na Policii ČR účelově vytrhával části vět s cílem dodat jim jiný význam, než ve skutečnosti měly. Zdůraznil, že žalobce neuvedl konkrétní případ, kdy měl takto postupovat. Předmětné výpovědi jsou v rozporu s obsahem čestných prohlášení, která předložil a zřejmě i sepsal žalobce. K námitce o neprovedení svědeckých výpovědí těchto osob žalovaný uvedl, že v odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty ani v jeho doplnění či v odpovědích na výzvu žalovaného se takový návrh nenacházel. Pouze obecně byl učiněn odkaz na odvolání proto dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů, jehož součástí byl i návrh na provedení svědeckých výpovědí osob, jejichž čestná prohlášení žalobce předložil. Žalobce v odvolacím řízení byl k předložení důkazních prostředků vyzván, žalobce důkazní prostředky předložil a navrhl mezi nimi i ty, které uváděl v odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů. Svědecké výpovědi však nezmínil a jako

důkazní prostředek navrhl spis vedený Policií ČR, zejména pak v něm obsažené výpovědi osob. Navíc neprovedení svědeckých výpovědí je v napadeném rozhodnutí zdůvodněno. Provedené dokazování neprokazuje, že zdanitelné plnění uskutečnila společnost PEFA, naopak svědčí pro závěr, že tomu tak nebylo. Žalobce nepředložil žádný důkazní prostředek, na jehož základě by měl žalovaný důvod provádění prací neznámými osobami, jakož žalobcem uváděnou a svědky nepotvrzenou účast Ing.V. na realizaci zakázky, považovat za činnost společnosti PEFA. Pokud se jedná o fakturu a pokladní doklad, grafologickým posudkem bylo potvrzeno, že se na nich nachází podpis Jaromíra Dostála, což jmenovaný ještě před vypracováním posudku ve svých výpovědích připouštěl. Jaromír Dostál však opakovaně uváděl, že společnost PEFA práce neprovedla a že doklady nevystavil, ale pro jiné osoby podepisoval prázdné formuláře faktur a pokladních dokladů. Vystavení dokladu není důkazem o faktickém uskutečnění deklarovaného zdanitelného plnění. K usnesení Okresního státního zastupitelství v Příbrami ze dne 9.4.2004 č.j. 1 ZT 606/2003-130, kterým bylo zastaveno trestní stíhání žalobce ve věci podezření ze spáchání trestného činu kráčení daně žalovaný neuvedl, že se rozhodnutím necítí být vázán, protože se nejedná o rozhodnutí soudu. Konstatoval, že i když bylo trestní stíhání zastaveno, neznamená to, že tím žalobci vznikl nárok na odpočet daně z přidané hodnoty. Trestní řízení a daňové řízení fungují na odlišných principech a podle zákona o správě daní a poplatků daňový subjekt má povinnost nejen tvrdit určité skutečnosti, ale má také povinnost své tvrzení prokázat. Žalobce faktické přijetí zdanitelného plnění od společnosti PEFA neprokázal a proto mu nárok na odpočet daně nemohl být přiznán. Žalovaný vzal v úvahu obsah odůvodnění rozhodnutí o zastavení trestního stíhání a od policie si vyžádal příslušný spis, nicméně důkazy prokazující tvrzení žalobce o přijetí zdanitelného plnění od společnosti PEFA v nich nenalezl. K osobě Ing.V. žalovaný uvedl, že jej považuje za nedůvěryhodnou osobu a to v rámci hodnocení jeho výpovědi na Policii České republiky. Jmenovaný popřel tvrzení žalobce a žalovaný pro objektivitu zmínil, že se jedná o osobu nevěrohodnou (odsouzenou za trestný čin kráčení daně a popírání pravosti jeho podpisu na dokladu vystaveném jménem společnosti EWE). Důvod pro neprovedení nové svědecké výpovědi Ing. V. je uveden v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nárok na odpočet daně na základě dokladů vystavených společností EWE byl žalobci přiznán. K této společnosti a k tomuto daňovému dokladu se vztahovalo i vyjádření Ing. V. Nebyl tedy důvod svědeckou výpověď opakovat za přítomnosti žalobce. K tvrzení, že výpověď Ing. V. měla vztah i k plnění uskutečněnému společností PEFA, žalovaný uvedl, že výpověď provedená správcem daně během daňové kontroly se tohoto plnění netýkala a žalobce její provedení v této věci nenavrl. Ani žalovaný její provedení za potřebné nepovažoval, neboť výpověď Ing. V. zaměřená i na jeho údajný vztah ke společnosti PEFA byla ve spisovém materiálu již obsažena jako součást žalobcem navrženého důkazního prostředku – spisu Policie ČR. Údaje ve stavebním deníku neprokazují, že pro žalobce předmětné práce prováděla společnost PEFA, neboť v nich o účasti této společnosti na provádění prací není žádná zmínka. Ze stavebního deníku není ani zřejmé, zda všechny stavební a výkopové práce prováděli pracovníci najatí žalobcem. Za předpokladu, že tomu tak bylo, by počet osob uvedený ve stavebním deníku tvrzení žalobce neodpovídal. Žalobce totiž uváděl, že společnost PEFA měla mít na stavbě po celou dobu jejího trvání 15 pracovníků, ale ve stavebním deníku je ve dnech, kdy byl tento údaj zaznamenáván uvedena přítomnost 6 – 10 pracovníků. Jestliže stavební deník nedokládá, že se zdanitelné plnění uskutečnilo, nemůže být důkazem o tom, kdy se tak stalo.

K náležitostem daňového dokladu žalovaný uvedl s odkazem na § 19 odst. 2 zákona o dani z přidané hodnoty, že fakturu lze za daňový doklad uznat pouze tehdy, odpovídají-li údaje na ní uvedené skutečnému stavu věci. V daňovém řízení nese důkazní břemeno dle § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb. daňový subjekt a bylo tedy na žalobci, aby prokázal, že

zdanitelné plnění od uvedeného dodavatele a v deklarované podobě fakticky přijal. Měl tedy prokázat správnost a pravdivost údajů na dokladu uvedených a prokázat i povinné údaje na dokladu chybějící (údaj o dni uskutečnění zdanitelného plnění a údaj o rozsahu zdanitelného plnění - § 12 odst. 2 písm. f) a h) zákona o dani z přidané hodnoty). Není správná domněnka žalobce, že pokud správce daně neprokáže opak, musí údaje uvedené na dokladu považovat za pravdivé. Údaj o ceně prací je jednou z povinných náležitostí daňového dokladu (§ 12 odst. 2 písm. i) zákona o dani z přidané hodnoty) a i na něj se tedy vztahuje povinnost prokázat jeho pravdivost. Žalovaný o částce uvedené na dokladu vystaveném jménem společnosti PEFA neuvedl pouze, že budí pochybnosti, nýbrž jí označil za nepravdivou, nadhodnocenou a ve skutečnosti nezaplacenou. Své stanovisko řádně zdůvodnil jednak odkazem na průměrnou hodinovou mzdu a jednak srovnáním s cenou, za kterou celou zakázku získal žalobce. Pokud by žalobce zaplatil tvrzenou částku, na zakázce by prodělal téměř 300.000. Provedení úhrady navíc nebylo věrohodně prokázáno. Mělo se jednat o předání finančních prostředků v hotovosti, potřebná částka se ale na podnikatelském účtu žalobce ani v pokladně nenacházela. Stav pokladny měl být před údajným provedením úhrady navýšen o vlastní vklad podnikatele, přičemž tyto finanční prostředky měl mít žalobce dlouhodobě doma. Ačkoliv žalobce tvrdí, že provedení úhrady potvrdili svědci H. a S., tak tomu takto není. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Dne 15.1.2002 byla Finančním úřadem v Březnici u žalobce zahájena kontrola daně z přidané hodnoty za zdaňovací období I.-IV.čtvrtletí roku 2000. V daňovém období IV.čtvrtletí roku 2000 žalobce uplatnil mimo jiné nárok na odpočet daně z přidané hodnoty podle faktury č. 00/11/389 vystavené dne 21.11.2000 společností PEFA, kterou byly fakturovány provedené práce na akci „Topný kanál Příbram“ v celkové ceně 1.685.000,- Kč bez DPH, DPH činila 84.250,- Kč.

Z šetření provedeného správcem daně místně příslušným dodavatelé – společností PEFA, tedy Finančním úřadem v Táboře vyplynulo, že uvedená společnost je nekontaktní. Od roku 1999 nepodává přiznání k dani z příjmů. Dne 2.1.2001 bylo jejím jménem podáno přiznání k dani z přidané hodnoty za listopad 2000, v němž nebyla vykázána žádná uskutečněná zdanitelná plnění. Dne 19.12.2002 byl Finančním úřadem v Březnici proveden v Psychiatrické léčebně Želiv výslech svědka Jaromíra Dostála, jednatele společnosti PEFA, ze kterého vyplynulo, že tato společnost měla podnikat v oboru truhlářství, ale s podnikatelskou činností nezačala, neměla zaměstnance, ani vybavení. Práce uvedené na faktuře svědek neprovedl, žalobce nezná, fakturu nevystavil, ale podpis na ní uvedený je zřejmě jeho. Razítko společnosti PEFA však nikdy zhotovit nenechal. Svůj podpis na faktuře zdůvodnil tím, že měl problémy s alkoholem a že podepisoval prázdné formuláře faktur a pokladních dokladů a to ještě v době, kdy působil v jiné společnosti. Tyto listiny pak měly být spolu s dalšími věcmi odcizeny.

Dne 26.11.2003 byla se žalobcem projednána zpráva o daňové kontrole čj: 15798/03/064930/5025, v níž správce daně konstatoval, že žalobce přijetí zdanitelného plnění od společnosti PEFA neprokázal a že tato společnost provedení práce a vystavení faktury popřela. Správce daně dospěl k závěru, že žalobce nesplnil podmínky pro vznik nároku na odpočet daně vyplývající z ustanovení § 19 odst. 1 zákona č. 588/1992 Sb. o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 588/1992 Sb.).

Dodatečným platebním výměrem čj: 23674/04/010914/6077 Finanční úřad pro Prahu 10 dne 29.1.2004 vyměřil žalobci daň z přidané hodnoty za zdaňovací období IV. čtvrtletí 2000 ve výši 69.998,-Kč. Proti tomuto dodatečnému platebnímu výměru podal žalobce odvolání, které doplnil podáním ze dne 22.4.2004.

V průběhu odvolacího řízení vyzval odvolací orgán žalobce výzvou ze dne 6.12.2005 čj: FŘ-14405/13/05, aby faktické přijetí zdanitelných plnění prokázal. V reakci na uvedenou výzvu žalobce předložil své prohlášení o průběhu prací, čestná prohlášení pana H., pana R., pana J. a paní S. a navrhl, aby si žalovaný jako důkaz obstaral spis Policie ČR vedený ve věci trestního stíhání žalobce pro podezření ze spáchání trestného činu kráčení daně, zejména pak výpovědi uvedených osob v něm obsažené. Žalobce rovněž předložil usnesení Okresního státního zastupitelství v Příbrami o zastavení jeho trestního stíhání a posudek z oboru grafologie dokládající pravost podpisu pana Dostála na faktuře. Jako důkazní prostředek navrhl také stavební deníky vedené generálním dodavatelem stavby společností PPS SYSTÉM s.r.o a smlouvy, které na realizaci zakázek uzavřel.

Správní spis dále obsahuje protokoly o výpovědích pana R., pana H., pana J., paní S. a žalobce, podané uvedenými osobami před orgány Policie ČR v rámci řízení ve věci trestního stíhání žalobce pro podezření ze spáchání trestného činu kráčení daně. Dále obsahuje usnesení Okresního státního zastupitelství v Příbrami ze dne 26.4.2005 č.j. 1 ZT 606/2003-130, kterým bylo zastaveno trestní stíhání ve shora uvedené věci, znalecký posudek z oboru grafologie, vypracovaný dne 24.6.2004 A. G., rozsudek Okresního soudu v Příbrami ze dne 9.4.2004 č.j. 1 T 106/2003-433 a rovněž část stavebních deníků vedených generálním dodavatelem stavby – společností PPS SYSTÉM s.r.o.

O podaném odvolání žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 22.3.2006 č.j.: FŘ-4538/13/6, kterým změnil dodatečný platební výměr s tím, že daňová povinnost žalobce činí částku 121.500,-Kč. Toto rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29.5.2008 č.j. 6 Ca 140/2006-74 a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. V tomto rozsudku soud vyslovil závazný právní názor, že jako vadu řízení je třeba hodnotit to, že žalobce nebyl vyrozuměn o provedení výsledku svědka Ing.V. a to ve vztahu k faktuře vystavené společností EWE. V tomto zrušujícím rozsudku soud rovněž žalovanému uložil, aby řádně zhodnotil důkazy tak, jak byly získány v průběhu celého daňového řízení a to včetně usnesení Okresního státního zastupitelství v Příbrami, jímž bylo zastaveno trestní stíhání žalobce ve věci podezření ze spáchání trestného činu kráčení daně. Soud se neztotožnil se závěrem žalovaného v prvním rozhodnutí o odvolání, že se necítí být tímto usnesením vázán, neboť podle § 28 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb. si správce daně nemůže činit úsudek pouze o tom, zda a kým byl spáchán trestný čin. I když takové rozhodnutí může učinit pouze soud neznámá to, že v případě, že trestní stíhání žalobce neskončilo rozsudkem soudu, by se nemusel žalovaný zabývat skutečnostmi, vztahujícími se k uvedenému trestnímu řízení. Soud v předcházejícím rozsudku vyslovil názor, že rozhodnutí státního zastupitelství o zastavení trestního stíhání není rozhodnutím o spáchání trestného činu žalobcem, ale jedná se o důkazní prostředek, jehož obsahem se musí žalovaný při hodnocení důkazů zabývat, neboť se rovněž vztahuje k žalobcem uplatněnému nároku na odpočet daně z přidané hodnoty za předmětné zdaňovací období. Samotný fakt zastavení trestního stíhání žalobce však není důkazem toho, že předmětný nárok na odpočet žalobce uplatnil oprávněně. Žalovaný však nemůže tento důkaz pominout, ale musí se s ním vypořádat v souvislosti s dalšími důkazy v řízení získanými.

Poté, co byla věc Městským soudem v Praze žalovanému vrácena k dalšímu řízení vydal napadené rozhodnutí, kterým napadený dodatečný platební výměr změnil ve shora uvedených řádcích s tím, že daňovou povinnost změnil z částky 69.998,-Kč na částku 84.250,-Kč a v odůvodnění v první řadě uvedl, že z nároku na odpočet nebyla vyloučena faktura vystavená společností EWE. Dále zrekapituloval dosavadní průběh řízení a poté se zabýval jednotlivými námitkami, uplatněnými odvolatelem v odvolání. Jako oprávněnou uznal námitku, že dodatečný platební výměr nekořesponduje se závěry uvedenými ve zprávě o daňové kontrole projednané dne 26.11.2003. Proto také byla provedena oprava dodatečného platebního výměru tak, aby, pokud se týká dokladu vystaveného jménem společnosti PEFA, kořespondoval se závěry uvedenými v kontrolní zprávě.

K námitkám vztahujícím se k průběhu daňové kontroly a k jednání správce daně žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že výzva podle § 43 zákona č. 337/1992 Sb. se v rámci daňové kontroly nepoužívá. V rámci daňové kontroly se používá výzva odkazující na § 16 odst. 2 písm. e) téhož zákona. Správce daně takovouto výzvou vydal, ale nevyjmenoval v ní doklady, jichž se požadavek na doložení druhu a rozsahu fakturovaných prací týká. Odvolací orgán proto v odvolacím řízení vydal dne 6.12.2005 novou výzvu, kterou procesní pochybení správce daně napravil. O pochybnostech správce daně o přijetí zdanitelného plnění od společnosti PEFA však žalobce mohl mít povědomost, neboť podle úředních záznamů ze dne 11.12.2002 a 17.12.2002 věděl o konání svědecké výpovědi jednatele a majitele společnosti PEFA pana Dostála. Věděl také o tom, že na něj bylo podáno správcem daně oznámení pro podezření z trestného činu krácení daně. Odvolatel o pochybnostech správce daně tedy musel vědět. Přesto v průběhu daňové kontroly nepředložil žádné důkazní prostředky a to ani po té, kdy správce daně při projednání kontrolní zprávy dne 26.11.2003 konstatoval, že přijetí zdanitelného plnění od společnosti PEFA neprokázal. Ze zprávy o daňové kontrole je zřejmé, z jakých důkazů správce daně vycházel. Důvodem pro nepřiznání nároku na odpočet daně byla skutečnost, že odvolatel faktické přijetí zdanitelného plnění od společnosti PEFA neprokázal, že jednatel této společnosti provedení prací a vystavení dokladu popřel a že tato společnost se podnikáním v oblasti výkopových a zemních prací nezabývala a neměla zaměstnance, kteří by práci mohli provést. Finanční úřad v Březnici při provádění kontroly neporušil ustanovení zákona č. 337/1992 Sb. Je to odvolatel, kterého jako daňový subjekt stíhá v daňovém řízení důkazní břemeno podle § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb.

Odvolací orgán dále ke svému postupu vzhledem k námitkám odvolatele uvedl, že výzvou vydanou dne 6.12.2005 nepřekročil svá oprávnění, neboť ustanovení § 50 odst. 3 a 4 zákona č. 337/1992 Sb. mu umožňuje doplňovat výsledky daňového řízení, příp. odstraňovat jeho vady. Daňové řízení se postupem odvolacího orgánu nestalo řízením jednostupňovým. Doplňování daňového řízení bylo dáno obsahem důkazních prostředků, které odvolatel předložil či navrhl v rámci odvolacího řízení. Další části odůvodnění napadeného rozhodnutí pak obsahuje hodnocení důkazních prostředků předložených žalobcem jak v rámci prvostupňového, tak v rámci odvolacího řízení a dále hodnocení důkazních prostředků, které byly obstarány správními orgány obou stupňů. K předložené faktuře a příjmovému pokladnímu dokladu odvolací orgán uvedl, že nárok na odpočet daně nezakládá vystavení a přijetí faktury, nýbrž faktické přijetí touto fakturou deklarovaného zdanitelného plnění. Aby doklad mohl být akceptován jako doklad daňový, jimž plátce prokazuje nárok na odpočet daně, musí všechny údaje na něm uvedené kořespondovat se skutečným stavem věci. Vzhledem k uvedenému nemůže ani grafologický posudek osvědčit, že odvolatel přijal plnění od plátce uvedeného na předmětné faktuře. Za důkaz o faktickém přijetí zdanitelného plnění nepovažuje odvolací orgán ani příjmový pokladní doklad, neboť tento doklad je obdobně jako

faktura pouze písemně prezentovaným tvrzením zúčastněných stran, že k tvrzené skutečnosti – hotovostní úhradě došlo. Navíc jednatel společnosti PEFA přijetí peněz popřel a připustil pouze podepsání prázdného pokladního dokladu. Účetní V. S. k otázce proplacení ceny v čestném prohlášení sice uvedla, že byla přítomna proplacení faktury, kterou přinesl Ing.V., avšak ve svědecké výpovědi konané na Policii ČR dne 12.4.2005 vypověděla v rozporu s tímto prohlášením, že v účetnictví odvolatele se předmětná faktura nacházela, ale kdo ji přinesl a jakým způsobem byla proplacena, že neví. Tato výpověď znevěřodňuje obsah čestného prohlášení, proto toto prohlášení nelze uznat za důkaz o zaplacení fakturované částky. Dle účetnictví musela být podstatná část ceny prací kryta vlastním vkladem podnikatele ve výši 1.200.000,-Kč a tyto prostředky měl mít odvolatel dle sdělení na Policii ČR až do jejich předání Ing.V. doma, vyjma částky vybrané z bankovního účtu (165.000,-Kč). Za této situace žalovaný dospěl k závěru, že provedení úhrady faktury vystavené jménem společnosti PEFA nebylo doloženo žádným věrohodným důkazním prostředkem.

Dále žalovaný uvedl obsah čestných prohlášení pana R., pana H. a Ing. J., která předložil žalobce a srovnal je s obsahem výpovědí těchto osob na Policii České republiky. Ve všech těchto případech se čestná prohlášení, která potvrzovala práci pracovníků společnosti PEFA na předmětné akci, lišila zcela od výpovědí těchto osob na Policii ČR, kde v podstatě nic konkrétního o práci vykonané společností PEFA neuvedli. Podle jejich výpovědí na Policii ČR práce prováděli jim neznámí lidé. K těmto rozdílům odvolací orgán uvedl, že má za to, že výpověď učiněná před orgány činnými v trestním řízení, kde je svědek předem upozorněn na trestní odpovědnost z nepravdivé výpovědi, je jako důkazní prostředek podstatně věrohodnější než čestné prohlášení, jehož důkazní hodnota je malá. Přesto ale z těchto prohlášení jednoznačně nevyplývá, že práce provedla společnost PEFA, neboť jsou volena vyjádření typu „slyšel jsem, říkalo se“, tedy prohlášení, za která uvedené osoby neponesou zodpovědnost v případě, že se prokáže, že společnost PEFA práce neprovedla. Výpovědi těchto osob na policii neprokazují tvrzení odvolatele, že práce provedla společnost PEFA a že je provádělo asi 15 i více pracovníků po celou dobu trvání stavby. Z těchto výpovědí je zřejmé pouze to, že nějací pracovníci pro odvolatele výkopové a pomocné práce na předmětné zakázce prováděli. Dále odvolací orgán uvedl, že se necítil být vázán návrhem na provedení svědeckých výpovědí těchto osob, který odvolatel učinil v rámci řízení ve věci dodatečného platebního výměru na daň z příjmu fyzických osob. Uvedl, že vycházel z výpovědí založených ve spise Policie ČR, jehož vyžádání žalobce sám navrhl. Odvolací orgán vycházel z výpovědí založených v tomto trestním spise a vzhledem k jejich dostatečné důkazní hodnotě nepovažoval provádění dalších svědeckých výpovědí ve stejné věci za nezbytné. Pokud svědci provedení prací společností PEFA nepotvrdili po dokončení zakázky při své výpovědi na Policii ČR, když věděli, že v případě nepravdivé výpovědi mohou být trestně stíháni, nemohou již tyto skutečnosti věrohodně potvrdit svou výpovědí v rámci daňového řízení. To platí tím spíše, když je z rozporů mezi čestnými prohlášeními a výpověďmi na policii zřejmá ochota těchto osob odvolateli v daňovém řízení pomoci. Ačkoliv sám žalobce na policii vypověděl, že kontakt a obstarání pracovníků od společnosti PEFA zajišťoval Ing. V., jmenovaný na rozdíl od toho v protokolu o výsledku svědků sepsaném na Policii ČR popřel jakoukoliv svoji účast na realizaci zakázky Topný kanál Příbram. Ing.V. popřel, že by odvolateli přinesl nějakou fakturu a že by od něj přebíral peníze. Jmenovaný byl pravomocně odsouzen za krádež daně, protože společnost EWE na jiné zakázce realizované o několik měsíců dříve daň nepřiznala a neodvedla. Odvolací orgán považuje Ing.V. za nedůvěryhodnou osobu. Podle úředního záznamu ze dne 4.12.2001 o podaném vysvětlení Jaromírem Dostálem jmenovaný uvedl, že společnost PEFA na něj byla převedena bezplatně, jednalo se pouze o papírovou společnost. Dle jeho záměru měla prodávat nábytek, avšak od doby, kdy ji převzal, nevyvíjela žádnou podnikatelskou činnost, neměla zaměstnance,

kanceláře a nenechal ani zhotovit její razítko. Jaromír Dostál uvedl, že odvolatele nezná a žádné práce pro něj neprováděl. Ing.V. zná pouze jako soukromá osoba, žádné obchodní kontakty s ním neměl a žádné doklady mu nedával. Podle dalšího úředního záznamu ze dne 30.12.2002 Jaromír Dostál k faktuře předložené odvolatelem uvedl, že se jedná o povrh a že ještě v době, kdy působil v předchozí společnosti podepisoval prázdné formuláře faktur a pokladních dokladů, které měly stejnou grafickou úpravu jako faktura a pokladní doklad předložené odvolatelem. Připustil, že podpis na faktuře a pokladním dokladu je jeho vlastní, ručně psaný text však již nepsal. Výpověď jednatele a majitele společnosti PEFA dle odvolacího orgánu zpochybňuje tvrzení odvolatele o přijetí plnění od této společnosti stejně jako skutečnost, že společnost PEFA neměla zaměstnance ani potřebné podnikatelské oprávnění a uskutečnění plnění v daňovém přiznání nevykázala a daň neodvedla. Bylo na odvolateli, kterého stíhalo důkazní břemeno, aby faktické přijetí plnění od této společnosti prokázal. Toto se mu však nepodařilo. Svá tvrzení neprokázal ani notářským zápisem ze dne 20.1.2006, který nemohl být uznán jako důkaz o provedení prací společností PEFA, neboť v daňovém řízení má daňový subjekt povinnost nejen tvrdit, nýbrž také povinnost svá tvrzení prokázat. Čestné prohlášení daňového subjektu nemůže být považováno za důkaz o tvrzené skutečnosti, neboť ono samo je pouhým tvrzením.

Odvolací orgán dále poukázal na rozsudek Okresního soudu v Příbrami č.j. 1T 106/2003-433, jímž byl odvolatel uznán vinným z trestného činu neoprávněného podnikání, resp. odkázal na odůvodnění toho rozsudku z něhož je zřejmé, že žádný ze svědků, kteří před soudem popisovali i realizaci zakázky Topný kanál Příbram účast společnosti PEFA na provádění prací nezminil. Ačkoliv účast dalších subdodavatelů (Hejlíček, Ryjáček) byla uváděna opakovaně.

K usnesení Okresního státního zastupitelství v Příbrami č.j. 1 ZT 606/2003-130 o zastavení trestního stíhání odvolatele ve věci podezření ze spáchání trestného činu krácení daně odvolací orgán uvedl, že zastavení trestního stíhání neznamena, že žalobci vznikl nárok na odpočet daně z přidané hodnoty. Trestní řízení a daňové řízení fungují na odlišných principech. V daňovém řízení má důkazní břemeno daňový subjekt, neboť ten má povinnost nejen tvrdit, ale i povinnost své tvrzení prokázat. Odvolatel dle názoru odvolacího orgánu faktické přijetí zdanitelného plnění neprokázal, a proto mu nárok na odpočet daně nemohl být přiznán. Správní orgán vzal v úvahu odůvodnění rozhodnutí o zastavení trestního stíhání a měl k dispozici i příslušný spis, avšak v tomto se důkazy prokazující tvrzení odvolatele o přijetí zdanitelného plnění od společnosti PEFA nenachází. Odvolatel v daném případě neprokázal ani to, že práce byly provedeny v tvrzeném rozsahu a za cenu uvedenou na dokladu. Pravdivost údaje o rozsahu plnění odvolatel neprokázal, neboť nepředložil žádné záznamy o počtu pracovníků a odpracovaných hodinách a obsah čestných prohlášení pánů H., R. aj., k nimž se odvolací orgán již vyjádřil, zcela znevěrohodňují výpovědi těchto osob na policii. Ani stavební deník vedený zhotovitelem stavby společností PPS SYSTÉM tvrzení odvolatele nedokládá, ale naopak ho vyvrací. Ty dny, kdy zápis údaj o počtu pracovníků na stavbě obsahuje, tj. v období od 24.10. do 3.11.2000 se mělo jednat o 6-10 pracovníků, nikoliv tedy o odvolatelem uváděný počet 15 osob. Odvolací orgán považuje za nepravdivý i údaj o ceně zdanitelného plnění, neboť i kdyby byly práce prováděny v odvolatelem tvrzeném rozsahu, musela při 12ti hodinové pracovní době průměrná hodinová mzda jednoho pracovníka provádějícího výkopové a pomocné práce činit více než 300,-Kč za hodinu, což je i v současné době tím spíše pak v roce 2000 nereálné. Cena plnění uvedená na faktuře je dle závěru odvolacího orgánu výrazně nadhodnocená a odvolatelem za provedení prací ve skutečnosti nebyla a neměla být zaplacená. Obsahem odůvodnění je i úvaha opřená o

vyplacené a přijaté částky žalobcem se závěrem, že pokud by byla skutečně zaplacená cena uvedená na faktuře, jednalo by se z pozice žalobce o ztrátovou akci.

Na závěr napadeného rozhodnutí pak odvolací orgán shrnul, že odvolateli nárok na odpočet daně na základě dokladu č. 00/11/389 vystaveného jménem společnosti PEFA nevznikl, neboť faktické přijetí zdanitelného plnění od tohoto dodavatele odvolatel neprokázal. V daňovém řízení byla naopak zjištěna řada skutečností, které tvrzení odvolatele o faktickém přijetí plnění zpochybňují a to jak jednotlivě, tak především ve vzájemných souvislostech. Odvolatel a Jaromír Dostál se ve svých výpovědích shodli, že spolu o provedení prací a ceně zakázky nejednali, a že odvolatel za práce panu Dostálovi neplatil. Přitom nebylo žádným způsobem prokázáno, že Ing.V. či jiné osoby mohly z nějakého titulu jednat a uskutečňovat podnikatelskou činnost jménem společnosti PEFA. Prokázána nebyla ani pravdivost dalších údajů, které dle § 12 odst. 2 zákona č. 588/1992 Sb. patří mezi povinné náležitosti daňových dokladů a to údaje o rozsahu zdanitelného plnění a o jeho ceně. Dále odvolací orgán poukázal na to, že od zrušení prvního rozhodnutí do vydání napadeného rozhodnutí žalobce žádné další důkazní návrhy neučinil.

Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterým je vázán, přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. V dané věci soud jednal bez nařízení jednání, neboť byly splněny podmínky stanovené v § 51 s.ř.s.

V daném případě se jedná za předmětné zdaňovací období o druhé rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty. Podle § 78 odst. 5 s.ř.s. je správní orgán vázán právním názorem vysloveným soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Toto ustanovení žalovaný respektoval, když daň na vstupu vyplývající z faktury vystavené společností EWE z nároku na odpočet nevyřadil.

Ve shora uvedeném rozsudku č.j. 6 Ca 140/2006-74 se soud vyjadřoval i k některým námitkám, které se v nyní projednávané žalobě opakují. Jedná se o námitky, že žalovaný svým postupem v rámci odvolacího řízení daňové řízení nedoplňoval, nýbrž nahrazoval činnost správce daně, což vedlo k porušení dvouinstančnosti řízení. K tomu soud již v předcházejícím rozsudku uvedl, že lze přisvědčit žalobci, že správce daně pochybil, když v průběhu daňové kontroly žalobci prokazatelným způsobem nesdělil, že má pochybnosti o jím předložených daňových dokladech a nevyzval ho k prokázání přijetí zdanitelného plnění od společnosti PEFA. Toto pochybení však odstranil žalovaný v rámci odvolacího řízení a to výzvou vydanou podle § 16 odst. 2 a § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb. Tento postup žalovaného byl v souladu s § 50 odst. 3 téhož zákona. Představoval doplnění daňového řízení, nikoli nahrazování činnosti správce daně a k porušení zásady dvojinstančnosti řízení v daném případě nedošlo. Podle uvedeného ustanovení může odvolací orgán výsledky daňového řízení doplňovat, odstraňovat vady řízení nebo toto doplnění nebo odstranění vad uložit správci daně. Je tedy na úvaze odvolacího orgánu, zda takové úkony provede sám nebo jejich provedení uloží správci daně. To, který správní orgán konkrétně tyto úkony provede, nic nemění na tom, že se jedná o úkony prováděné v rámci odvolacího řízení. V této souvislosti považuje soud za potřebné odmítnout i názor žalobce, vztahující se k ustanovení § 43 zákona č. 337/1992 Sb. Výzvu podle tohoto ustanovení správce daně vydával tehdy, nedošlo-li dosud k vyměření daně a touto výzvou bylo zahajováno vytýkácí řízení. V daném případě však byla prováděna daňová kontrola a výzvy tedy byly správně vydávány podle § 16 a § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb.

Pokud žalobce namítal, že zpráva o daňové kontrole s ním nebyla projednána a nebyla mu tak tedy dána možnost, aby se k této zprávě vyjádřil, tuto námitku žalobce vznesl již v předcházejícím řízení před soudem a soud k této námitce uvedl, že jí neshledává jako důvodnou, neboť ze zprávy o daňové kontrole, která je založena ve správním spisu, vyplývá, že žalobce stvrdil svým podpisem, že s ním zpráva byla projednána a že s jejím obsahem souhlasí. V případě nesouhlasu se závěry zprávy bylo na žalobci, aby tento případné námitky uplatnil u správce daně. Skutečnost, že tak žalobce neučinil, nelze přičítat k tíži správce daně a žalovaného. Na hodnocení této námitky tak, jak bylo provedeno v předcházejícím rozsahu, soud v daném případě nemá důvod něco měnit. Nedošlo v tomto směru ke zjištění žádných nových skutečností a proto nezbyvá než opakovat, že z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce byl s obsahem zprávy o daňové kontrole seznámen a nebylo mu ze strany správních orgánů bráněno v tom, aby uplatňoval námitky proti této zprávě a k závěrům tam uvedeným se vyjadřoval.

K námitkám žalobce, které se vztahují k hodnocení jím předložených důkazních prostředků lze uvést, že tyto nebyly vzneseny důvodně. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval obsahem jednotlivých důkazních prostředků a tyto pak hodnotil i ve vzájemné souvislosti. Žalovaný velmi podrobně srovnal obsah čestných prohlášení osob, která předložil sám žalobce, a obsah výpovědí těchto osob učiněných v pozici svědků v trestním řízení. Závěr žalovaného, že jako věrohodnější se jeví výpovědi těchto osob v pozici svědků, kdy vypovídaly po poučení, že se mohou uvedením nepravdivých údajů dopustit trestného činu křivé výpovědi, je dle názoru soudu správný. Žalovaný rovněž uvedl, že za této situace již neshledal jako potřebné uvedené osoby vyslýchat jako svědky v daňovém řízení. Navíc nelze nepřihlídnout k tomu, že žalobce ani poté, kdy byla věc Městským soudem v Praze vrácena žalovanému k dalšímu řízení, konkrétní návrhy na výsledky svědků neučinil. Pokud se jedná o hodnocení důkazů provedené žalovaným, zde soud odkazuje na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že toto považuje za dostatečné a mající oporu v obsahu správního spisu. K předloženým čestným prohlášením je pak třeba dále uvést, že zákon č. 337/1992 Sb. s čestnými prohlášeními jak daňových subjektů, tak svědků žádné zvláštní dopady nespojoval. To znamená, že je třeba na ně nahlížet jako na listiny, kterými je určitá skutečnost tvrzena, ale tyto listiny samy o sobě tvrzené skutečnosti neprokazují. Samotné vystavení faktury, případně vypsání pokladního dokladu neprokazuje, že k plnění došlo tak, jak je těmito doklady deklarováno. Soud má za to, že žalobci se nepodařilo prokázat, že předmětné zdanitelné plnění od společnosti PEFA přijal v tvrzeném rozsahu a předmětu plnění, a proto byl správce daně, resp. žalovaný oprávněn neuznat nárok na odpočet daně z přidané hodnoty tak, jak jej žalobce uplatnil z faktury vystavené údajně společností PEFA. V daném případě důkazní břemeno leželo na žalobci, jestliže toto neunesl a přijetí zdanitelného plnění neprokázal, lze konstatovat, že předložená a zaúčtovaná faktura nesplňuje náležitosti stanovené zákonem, neboť údaje na ní uvedené nebyly prokázány jako pravdivé. V tomto případě správce daně nebyl povinen prokazovat skutečnosti uvedené v § 31 odst. 8 zákona č. 337/1992 Sb. Úvahám o správnosti ceny uvedené na faktuře v odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze upřít opodstatněnost. Nejedná se však o hledisko, které je pro posouzení věci podstatné.

Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. listopadu 2012

JUDr. Karla Cháberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová